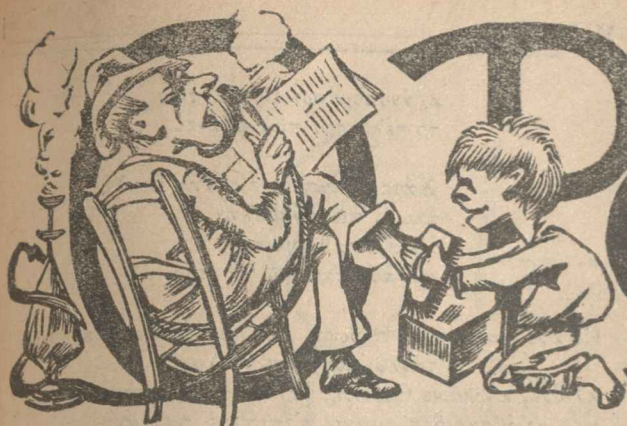

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηκόσια ιερά,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας προς έμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Όκτώβρη πέμπτη κι' είκοστή
κι' άγνωστοι φθάνουν και γνωστοί.

Ποῦντος όκτακόσια και δεκαεφτά
κι' όλοι 'στῆς Κορδόνας τρέχουν τον Σοφτά.

Ό Φαδουλῆς πρὸ τῆς Βουλῆς.

Δακρυσμένος σέ κυττώ,
ταπεινά σέ χαιρετώ
και σέ ψάλλω μ' όργανέτο.

Ώ Βουλή, γλυκειά μας μάνα,
και τρελλή γλωσσοκόπαν,
πως κατάντησες έφέτο:

Όλας σου τὰς θύρας κλείουν,
κάθε τόσο σ' άπειλούν,
κι' ούτε καν σέ διαλύουν,
κι' ούτε καν σέ συγκαλούν.

Που να τρέξω, που να μείνω;
τί να κάνω, τί να γίνω
δίχως μάνα, δίχως σέ,
τῆς Ελλάδος κολασέ:

Που να πάω να μαλλώσω;
που να πάω να ξαπλώσω;
που την ώρα να περάσω
και ρητορικῶς να δράσω;

Όταν στέκης αδρανῆς,
τότε κι' όλ' οί γηγενείς
σάν παληρόκυλ' αδρανούν
και κακά ψυχρά περνούν.

Τί σιγή!... κανέναν κτύπος...
δέν τραβᾷς τον διάβολό σου...
άδελος κι' ό φαιδρός σου κῆπος,
άδελος κι' ό περίβολός σου.

Κι' όσοι παίζουν ταμπουρά
με την δούλα την κοιλά των
σέ κυττάζουν θλιβερά
και πηγαίνουν 'στη δουλειά των.

Στροφή δευτέρα
σοβαροτέρα.

Έπί των προπυλαίων καθισμένος
διψῶ να ξανακούσω την λαλιά σου,
άλλα κανέναν ρήτωρ άφρισμένος
δέν βλέπω ν' ανεβαίνει τα σκαλιά σου.

Δέν βλέπω σπρωγνομένους προς τὰς θύρας
τοιούτους και τοσούτους θεσιθήρας,
και μήτε με τὰ μάτια γουρλωμένα
κλαλάρω στον περίβολον κανέναν.

Ώ θλίψις και κατήφεια μεγάλη
'στο κράτος των Ρωμηών το κασιδιάρικο,
άμα κανείς δέν έρχεται να θγάλη
λόγο για την κατάντια του πεντάρικο.

Είς τὰ προπύλαιά σου καθισμένος
αρχαίων άνεμνήσθην ημερών,
όπóταν ό παππούλης 'όλος μένος
σ' έπόρθησ' ένα βράδυ τρωματόν.

Ποτέ και με πολλούς και κατά μόνας
δέν λησμονῶ τους τρωμαδες, τους άγίονες,
την δρασιν των εδρών σου την θερμήν
κι' εκείνων των σανίδων την σομήν.

Έποθήσαν κι' έλευθεροί και αλλόδοι
ν' ακούσουν ένα ρεκτὴν ρήτορά σου,
πλὴν φεύ! κανέναν γλύμπον δέν ανάβει
και σότος βασιλεύει... συμφορά σου.

Κι' ἐν τούτοις βλέπω φῶς νὰ σὲ φωτίζει
καὶ τὸ μικρὸ τσερβέλο μου σκατίζει
πόθεν αὐτὸ τὸ φῶς σου νὰ πηγάζει
κι' ἄλλην τὴν αἰθουσάν σου καταυγάζει.

Τί θάμβος μὲ κατέχει κι' ἀπορία!
καὶ πῶς ἐνθ' δὲν εἶναι συνεδρία
τοιούτων φῶς ἐδῶ φωτοβολεῖ; ...
παρῶζενό μου φαίνεται πολὺ.

Τὰς θύρας σου σηκώνομαι καὶ κρούω,
ἀλλὰ φωνὴν διάτορον ἀκούω
νὰ λέγει πρὸς ἐμὲ τὸν Φασουλὴν:
μ' εὐλόγειαν τὸ γόνυ τώρα κλίνει,
κι' αὐτὸ τὸ φῶς, ποῦ βλέπεις σ' τὴν Βουλὴν,
ἤλεκτρικὸν παντάπασι δὲν εἶναι.

Εἶναι τοῦ νοῦ τὸ φῶσφορον, καλέ,
ποῦ τῶθαλακιν πατέρων κεφαλαί
διὰ παντός ἐδῶ νὰ φωσφορίζει
ὅταν ἤλεκτρικὸν δὲν λαμπυρίζει.

Στροφὴ κι' ἄλλη πρὸ μεγάλης.

Ἐρωτῶ γιὰ σὲ ξανά
τὸν παπποῦ τὸν Κορδονά,
καὶ μοῦ λέει μὲς 'στ' αὐτὶ
πῶς διάλυσιν ζητεῖ.

Τὸν λυπήθηκα τὸν γέρο,
ῥώτησα καὶ τὴν Ῥαλλοῦ
καὶ μοῦ φώναξε: δὲν ξέρω,
σύρε ῥώτησε κι' ἄλλου.

Τῶν Συμβούλων τῆς καρότσας μὲς 'στους δρόμους ἀπαντῶ
καὶ τῆς περνω 'στὸ κοντό,
μὰ καθένας μὲ σκουντᾷ
κι' οὔτε γρὺ δὲν μ' ἀπαντᾷ.

Ἐνὰν κι' ἄλλον ἐξετάζω,
τὸν Μερλόπουλον κυττάζω,
μὰ κι' ἐκεῖνον τῆς Παιδείας, ὅπου στέκει 'στὸ καντίνι,
μήπως μὲ τὸν μορφασμὸς των καταλάβω τί θὰ γίνη.

Ὅμως ὁ καθένας μένει
κρύος, ἀπαθὴς, μουγγός,
κι' ὅλοι, μάννα μου κλεισμένη,
παίζουν πρόσωπον Σφιγγός.

Στροφὴ τετάρτη ψάλλεται κι' ἡ λύσις ἀναβάλλεται.

Καὶ ποῖς γιὰ τὴν κατάντια σου πικρὰ δὲν θὰ διακρύσει;
ἐρευνῆσα τὰ μούτσουνα τοῦ κάθε Βουλευτοῦ,
κι' εἶδα καὶ τὸν Διάδοχον ἀμέσως νὰ γυρίσει
καὶ τὴν ἐπιθεώρησιν νὰ κόψῃ τοῦ Στρατοῦ,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν
μετὰ τοῦ Ντεληγιάννη

κι' ἀνυπομόνων Βουλευτῶν
τὸ τέλος σου πῶς φθάνει.

Χάσκων ἐμπρὸς εἰς τὴν Βουλὴν
ἀκούω πῶς ἀναβολὴν
ὁ Ῥάλλης θὰ γυρέψῃ
καὶ τὸν παπποῦ θὰ ρέψῃ.

Κλάψε καὶ μόνος, Θεοδωρῇ, καὶ μὲ τὸν Φαρμακόπουλο,
τάνηψι τὰρχοντόπουλο,
κλάψε, καὶ μὲν Θεοδωρῇ, ψηλόλιγνο κορμάκι,
ποῦ κι' ὁ σκινιδσύμμαχος σ' ἐπότησε φαρμάκι.

Κλάψε μὲ πόνο, Κορδονά,
καὶ πάρε κάμπους καὶ βουνά,
καὶ καταράσου σὰν τὸν Ληρ τὸν Ῥάλλη μὲ τὰς τρεῖς τῶν
καὶ τὴν ἀχαριστίαν του.

Μὲ τούτῃ τὴν ἀναβολὴν,
ποῦ δάλλθηκε νὰ κἀνῃ,
ἄλλο δὲν θέλει, μπαμπάκη,
παρὰ νὰ σὲ πικράνῃ.

Μὲ τούτῃ τὴν ἀναβολὴν τί τάχα θὰ κερδίσει;
'στὸν ἄρρωστο παρηγοριὰς ὥς ποῦ νὰ ξεψυχήσει.

Ὡ Πάππα σύ τῆς Κορδονοῦς
καὶ πρῶτε τῶν ἀρίστων,
ἐπικαλέσου κεραυνούς
κατὰ τῶν ἀχαρίστων.

Κάλεσε τὸν κυρίαρχον, καὶ μὲς 'στὴν Ρωμηοσύνην
ὅς ξανατρίξουν πατερά μετὰ τὴν φωνὴν σου μόνην,
καὶ φόνευσε τὴν γύρω σου φρικτὴν ἀγωνιόσυνην
καθὼς ὁ μέγας Ἡρακλῆς τὸν πάλαι Γηρύονην.

Σοῦ δάλανε τρικλοποδιὰ, καὶ μὲν Ντεληγιάννη,
ξάνθοι ρεπουμπλικάνοι.

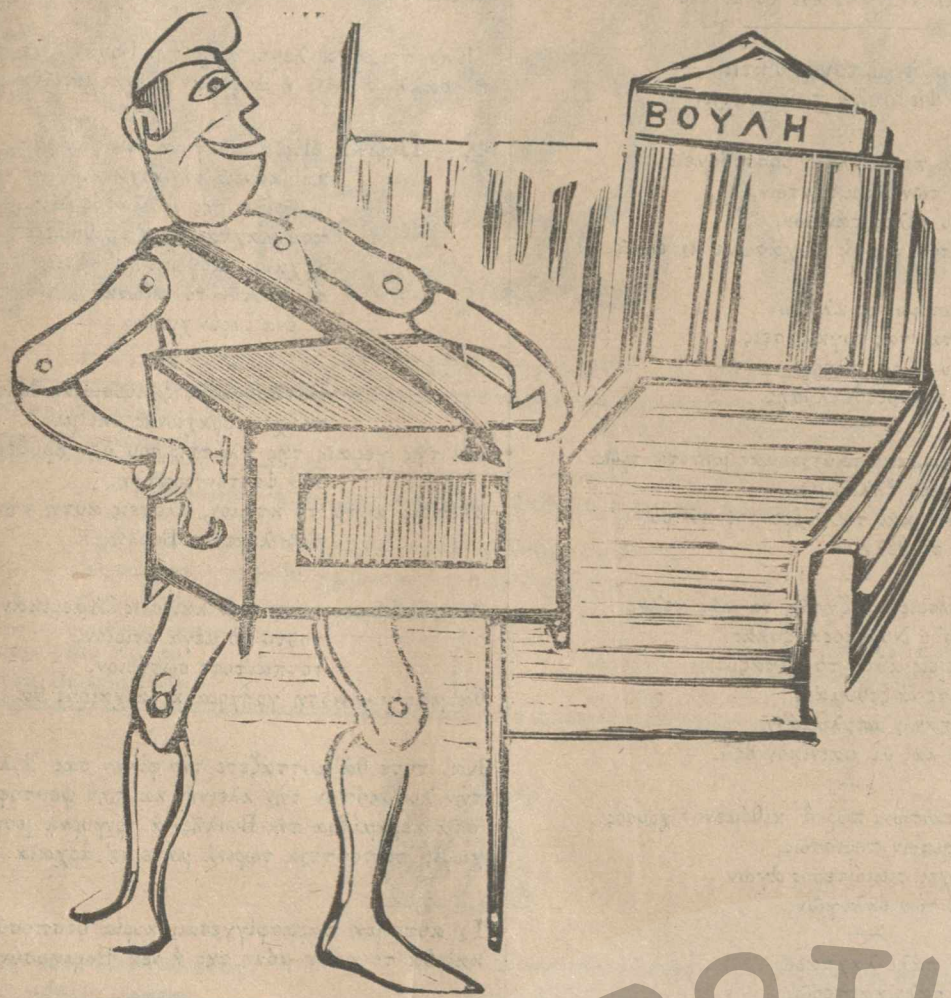
Δὲν ἔρχεται κι' ὁ Βασιλεὺς νὰ δοῦμε τί θὰ γένη,
κι' ἀπ' τὸ Παρίσι τράβηξε καὶ πάει μὲς 'στὴ Βιέννη,
ν' ἀνταμωθῇ, καθὼς μοῦ λέν, μαζὶ μὲ τὸν Φραγκίσκο,
κι' ὡς ποῦ νάρθῃ, Κορδονάρε, θὰ παίζει Καραϊσκά.

Πέμπτη στροφὴ ποικίλη, ποῦ κλαίνει τόσοι φίλοι.

Ὁ Κορδονάς ἐφρύαττε παρὰ ποῦ εὐσταλῆς
κι' ὀρυμαγδὸς ἤκούετο καὶ ρόχθος καταρράκτου,
καθένας ἐπερίμενε διάλυσιν Βουλῆς
κι' ὅμως ἐδημοσίευσαν τὴν λήξιν τῆς Ἐκτάκτου.

Ὅποιον φύλλον τρομερὸν αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως,
ποῦ δὲν ἀνέφερε ποσὸς περὶ τῆς διαλύσεως,
καὶ μὲ ψυχρὰν ἀπάθειαν ἐκήρυττε τὴν λήξιν,
'στὰς τόσας πληγὰς τῶν Ρωμηῶν προσθέτον νέαν πληγὴν.

Κι' ἀνέκραζαν κι' ἐδόσαν αἱ στρατιαὶ τῶν φίλων
κρίμα κι' ὁ Φαρμακόπουλος ποῦ πέρασε τὸν Νεῖλον,
καὶ τώρα, πάτερ Θεοδωρῇ,
κόσμος καὶ κόσμος καρτερεῖ
πότε καὶ τὸν Ρουβίκωνα σὰν Καῖσαρ θὰ περάσῃ,
καὶ μὲ τὰς διαβάσεις του τὸ σύμπαν συντάραξαι.

Ὡ μῆτερ, πότνια Βουλὴ,
μήτε Μεδούσης κεφαλή
τοιούτων θὰ κατέπληττε τὰς στρατιάς τῶν φίλων
ὅσον αὐτὸ τὸ φύλλον.

Ἀντὶ τῆς διαλύσεως
ἢ τῆς Ἐκτάκτου λήξης,
κι' ὁ φόβος τῆς συγκλήσεως,
ποῦ σ' ἔκανε νὰ φοβίγῃς.

Ὅντως ἐρρίγησε καθεὶς
κι' ὁ Θεοδωρῆς ἀπαθὴς
καὶ γαλαστὸς ὑπέμενε τὰ φοβερά μαρτύρια
μεγάλῃς ἀστοργίας,
κι' ὁ Ῥάλλης τὸν ἐπότησε μὲ νέα δηλητήρια
σὰν τρομερὸς Βοργίας.

Κι' ὅμως ὁ Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεοδωρῇ τάνηψι,
δὲν εἶδε παρὰ τῆσιν τὸν κῆδον ν' ἀναρρίψῃ,
κι' ἐγὼ ξυπνὸς καὶ γρηγορὸν
ὄνειρον εἶδα τρομερὸν

πῶς τὰ καλοκαὶρὰ μου ὕψηλα ὕψηλα τὰ σήκωνε
καὶ μὲ τὸν Φαρμακόπουλο περνοῦσα τὸν Ρουβίκωνα.

Νόσον τῆς διαλύσεως νόσει
τῆς ἰσχυρᾶς Κορδονάς ὁ παπποῦς,
μὰ ποῦν παρὰ τὴν πύλιν θάλασσαν
ἀνέτρεψε τοῦ γέροντος ἀκαπούς.

Τὴν πάθος τὸ δεινὸν τὸν καταπλέκει,
καὶ αὐτὸ τῆς διαλύσεως τὸ νόσημα
θυμὸν τὸν ἀναγκάζει νὰ συλλέγῃ
καθὼς συλλέγουν ἄλλοι κακοματύχημα.

Ὡ λήξις τῆς Ἐκτάκτου, ποῦ σκληρὰ
τὸν πρῶτον μας ἐπλήγωσες τὸν ἄνδρα,
καὶ τώρα προμηνύει ἄσπερα
κάθε Κορδονοφώτιστῃ Κισσάνδρα.

Ὡ λήξις, καταλήξασα σὲ πόνο
τοσούτων καὶ τοσούτων ἰσχυρῶν.

σὺ ρήτορας κατέστησες ἀφώνους,
ποῦ ψάλλουν τὸ σπαθὶ τὸ λιγερὸν.

Στροφὴ με τόνον ἔκτι
τοῦ Φασουλῆ τοῦ ρέκτι.

ᾠ Βουλὴ πεφιλημένη, ποῦ πολλὰ βυσσοδομεῖς,
ὦ τροφὲ τῶν Κορυβάντων,
διαλύσου τέλος πάντων,
νὰ 'συχάσῃ κι' ὁ πακπούλης, νὰ 'συχάσωμε κι' ἐμεῖς.

Κάθε πατριώτης κλαίων
καταρᾶται τὰς συγκλήσεις,
διαλύσου τώρα πλεον
πρὶν τὸ κράτος διαλύσῃς.

Διαλύσου τέλος πάντων, καὶ ταῦτά μας μὴν τὰ τρῶς
μ' ἄλλο νέον ἔλλειμμα,
διαλύσου τέλος πάντων, καὶ τοῦ γέροντος πατρὸς
ὡς γενῇ τὸ θέλημα.

Διαλύσου... με συγκλήσεις μὴ ζητῆς νὰ μὰς γελάς...
διαλύσου διαλύσου, κι' ὁ Νυμφίος ὁ ξυλάς
ἐτοιμάζεται γενναίως εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
μ' ἐκλογὰς νὰ ξεθυμάνῃ
καὶ τὸ πᾶν ν' ἀπολυμάνῃ
μὲ διάλυσιν ἀσθέστου καὶ με φαινικὸν ὀξύ.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ πάντων, πῦρ δ' αἰθόμενον χρυσός,
καταλάμπων περισσῶς,
μὰ κανέναν δὲν ὑπάρχει. τιμιώτερος ἀγῶν
πάρειξ ὁ τῶν ἐκλογῶν.

Τοῦτον πάλι λαχταρῶ,
τοῦτον πάλι καρτερῶ,
καὶ βαστώντας πατερῶ
τὸν θαυμάζω, τὸν γεραίρω,
καὶ φωνάζω: γεῖά σου, γέρο.

Ἐβδόμη στροφὴ
ν' ἀκοῦν κι' οἱ κουφοί.

Ἀμέσως διαλύσου... διάλυσιν ποθοῦν
καὶ γέροντες καὶ βρέφη...
ἀμέσως διαλύσου γιὰ νὰ διαλυθοῦν
σανιδόφορα νέφη.

Ἀμέσως διαλύσου, κυρὰ λογοτσακίστρα
καὶ παραπονημένη τοῦ Κρότος κουβαρίστρα,
ποῦ παραπονηθεῖσα τὰ πάντα παρεποίησες
καὶ 'στὰς παραποιήσεις τῶν νόμων μὰς ἐμήυσες.

Χαίρε, παραπονημένη,
ποῦ πολλοὶ μεμνημένοι
στέκουν ἔξω λυπημένοι,
γιατὶ τώρα δὲν σημαίνει

τὸ κουδοῦνι τὸ μεγάλο, ποῦ ξιπάζει καὶ κουφούς
κι' ἀνακρούει τοὺς θριάμβους καὶ τοὺς πόθους τοὺς κρυφούς.

Ἐστῆς μεγάλης σου τῆς θύρας τὴν ὑψίστην κορυφὴν
βλέπω γράμματα γραμμένα με παράξενον γραφὴν.

Ἄσσοι μπαίνειτ' ἐδῶ μέσα 'στῶν ρητόρων τὴν κυττῶν,
παραιτεῖτε 'στὸ κατῶφλι κάθε προκοπῆς ἐλπίδα.

(Ἐνῶ τοιαῦτα λέγει πρὸς τὴν Βουλὴν με τόνον
προβάλλ' ἡ Μίς ἡ Δούγκαν μ' ἓνα χιτῶνα μόνον.)

Φ.—ᾠ φίλη Μίς, ὅπου γυνὴ δὲν φαίνεται τυχαία
καὶ κάνεις τὴν ἀρχαία.
ᾠ φίλη τῆς Ἑλλάδος Μίς,
ποῦ λαχταρᾷς κι' ἐπιθυμεῖς
ἀρχαῖοι νάβγωμε κι' ἐμεῖς
σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
μ' ἓνα ξηρὸν χιτῶνα.

ᾠ Δούγκαν, ξακουσμένη Μίς,
ποῦχεις βραχιόνιας καὶ μῦς,
καὶ τῆς γεραῖς τῆς πλάταις σου δὲν κρύβεις σὲ φουστάν,
σὰν ψευτοτροπαλὴ,
βλέπεις αὐτὸ τὸ κτίριον, βλέπεις αὐτὴ τὴν στάνη,
ποῦ λέγεται Βουλὴ;

Λοιπὸν, Ἀμερικὰν μου καὶ σεῖς Ἀμερικὰν,
τοῦτο τὸ μέγα κτίριον,
τὸ πάντοτε σωτήριον,
θὰ μὰς γυμνώσῃ γρήγορα κι' ἀρχαίους θὰ μὰς κάνῃ.

Καὶ τότε θὰ κυττάζετε τὴν φίλην σας Ἑλλάδα,
τὴν λογοκόπον τὴν κλεινὴν καὶ τὴν ψευτοφυλλάδα,
'στὰ κεραμίδια τῆς Βουλῆς νὰ τριγυρνᾷ μονάχη
χωρὶς παπούτσια τωρινὰ μήτε κι' ἀρχαῖα νάχη.

Γι' αὐτὸ μὴ παρασφίγγεσαι, κυρία δεσποσύνη,
καὶ θὰ τὸ κάνῃ μόνη τῆς ἡ νέα Ρωμοσύνη.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κοντιναντάλ, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαρας ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Καρναϊσκῆ τὴν ἀντικτὴν πλατεῖαν,
ἐξαισιῶν τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κι' ἡ κάθε κατακόλα,
κι' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουνεχῶς κι' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ρέκτις Χρῆστος.

Καλλιτέχνης φωτογράφος δὲν ὑπάρχει σὰν τὸν Κάβρα,
ποῦχει μέσα πῦρ καὶ λαγὼν,
καὶ τοῦ δίνει τὰ λεπτά σου καὶ δὲν λές ποτὲ σου κῆμα,
κάνει καὶ φωτογραφίαι σὲ πολὺ μεγάλο σχῆμα,
κι' εἶναι τὸ κατὰστημά του κέντρον πάντων καὶ πασῶν,
καὶ ἐκσφύγγετον καὶ χαρμὰ καὶ Χαρίτων καὶ Μουσῶν.

Φαγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροπραπτής οἶνος,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν με πελατεῖας σμήνους,
τὴν τέχνην 'στὸ βελόνι του, τὴν τέχνην 'στὸ ψαλλίδι,
κι' ἀλλήθως πολυζήλευτὸ τὸ κάθε του στολίδι.